

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1472/2019
23.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борислав Бјелопавлић, адвокат из ..., против туженог „Теленор Банке“ АД Београд, као правног следбника „КБЦ Банке“, чији су пуномоћници Александар Петровић и Бранислав Глогоњац, адвокати из ..., ради поништаја решења отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1715/2018 од 17.01.2019. године, у седници одржаној 23.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1715/2018 од 17.01.2019. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Пироту П1 186/12 од 19.04.2018. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду бр. ...-.../... од 08.02.2012. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 211.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1715/2018 од 17.01.2019. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена делимична пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду бр. ...-.../... од 08.02.2012. године, као неоснован и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 268.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитијући побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2 тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. сав 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло ни до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба ЗПП, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, при чему је од 15.12.2008. године до 01.04.2010. године радио на радном месту ..., од 16.03.2010. године обављао је послове сарадника - ... у ..., а од 14.09.2010. године послове ... - ... у истој експозитури. Наведени послови дефинисани су Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији послова туженог. Тужени је дана 13.12.2011. године донео Измене и допуне Правилника о организацији и систематизацији послова број .../... којим је утврђен број извршиоца радног места - ... и то 106 извршилаца, односно 2 извршиоца мање у односу на претходно важећу систематизацију послова. Истог дана Управни одбор туженог донео је одлуку о технолошком вишку бр. .../..., којим је утврдио да постоји вишак радних места у односу на обим посла чији је саставни део и списак запослених за чијим радом је престала потреба, међу којима је наведен тужилац. Решењем туженог ...-.../... од 08.02.2012. године, тужиоцу је отказан уговор о раду и престао му је радни однос због економских и организационих промена. Пре отказа уговора о раду тужени је тужиоцу исплатио отпремнину. Послови ... у ..., придодати су пословима саветника за у оквиру те експозитуре.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужиоцу незаконито престао радни однос као технолошком вишку, јер тужени Изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова број 128/11 није утврдио број извршилаца на нивоу организационих јединица нити је извршио оцењивање запослених кроз утврђене критеријуме на основу којих би се утврдило да је баш тужилац у конкретној ситуацији основано и законито проглашен технолошким вишком у смислу члана 179. тачка 9. Закона о раду.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно примењено материјално право када је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев, уз основан закључак другостепеног суда да је оспорено решење донето у потпуности у складу са чланом 179. тачка 9. Закона о раду.

Чланом 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, односно ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

У конкретном случају тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, јер је код туженог дошло до организационих промена и потребе смањења броја запослених на нивоу целе банке, а између осталог и до укидања радног места ... - ..., које је обављао тужилац у експозитури туженог у Код таквог стања, супротно наводима ревизије, за доношење одлуке којом се тужилац оглашава технолошким вишком на овом радном месту, није била потребна примена унапред

одређених критеријума из разлога што се не ради о ситуацији смањења броја извршилаца на одређеним пословима, већ о укидању радног места тужиоца (донетим изменама Правилника о организацији и систематизацији послова од 13.12.2011. године на нивоу целе банке и његовом конкретизацијом кроз донету одлуку Управног одбора о технолошком вишку број .../... од 13.12.2011. године којом су појединачно наведена имена и презимена запослених, међу којима и тужиоца, за чијим радом је престала потреба).

Околност што је тужени, после доношења решења о отказу тужиоцу, послове које је он обављао придодео пословима саветника за ... у оквиру исте експозитуре, представља право туженог, као послодавца, да у циљу рационализације и уштеде у пословању, сам креира своју пословну политику и у складу с тим организује процес рада, да одреди начин на који ће обављати поједине послове – па и обављањем одређених послова преко лица која су остала у радном односу, додавањем опису послова њихових радних места, па је у складу с тим овлашћен да одреди и структуру запослених, а што не значи да такво радно место (чији су послови распоређени – придодати пословима других радних места) није укинто.

Супротно наводима ревизије, чињеница да је у даљем временском периоду у односу на период када је у односу на тужиоца донето решење о отказу као технолошком вишку дошло до потпуног гашења банке и свих њених експозитура, чини правилна закључак другостепеног суда да је у моменту доношења предметног решења о отказу постојала стварна и реална потреба за економском реорганизацијом и да укидање радног места тужиоца није било формално.

Код таквог стања, будући да су испуњени разлози за отказ предвиђени чланом 179. тачка 9. Закона о раду и да је тужиоцу исплаћена отпремнина у смислу члана 158. став 1. Закона о раду, другостепени суд је правилно одлучио када је преиначио делимичну пресуду и одбио тужбени захтев.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић